

Landskap: Skåne Upptecknat av: Sten Borg
Härad: Albo Adress: Hantverksgatan 17. Lund.
Socken: Ravlanda Berättat av: Anders Jönsson Svärd.
Uppteckningsår: 1943 Född år c:a 1883 i Nyegrop, Olseröd.

✓ Ljus på havet.	s. 1-2.
✓ "Tackaren"- gast.	s. 3-4.
✓ Otyg. "Bråte."	s. 4-9.
✓ Spökeri.	s. 9-10.
✓ Jordagods.	s. 10-12.
✓ Spöke.	s. 12.
Skaumannen.	s. 13.
Skausnuvan.	s. 14-16.
Varulven.	s. 16. <i>(ulna h. 12.)</i>
Maran.	s. 17.
✓ Naket barn på isen.	s. 18.
Offrar vante i havet - blir räddad.	s. 19.
Sjörå.	s. 19-20.
Jättekast.	s. 20.
Kloka.	s. 21-27.
Mästerskytt.	s. 21-22.
Försvärja sig till den onde.	s. 24.
Läsa fram pysslingar genom svartkonstbok.	s. 26-27.

ACC. NR M. 9220://

En gång var jag körande nere på Kabusa. När vi seglat därifrån så skulle vi in till Kivik också och ta med en båt på släp som vi hade liggande där. Det var vid 12-tiden på natten och då fick vi se liksom en lykta på sjön. Och jag sa då till dom andra som var med mej: " Det ser ut som om dom lägger sillagarn där borta." Så höll det på och lysa en stund, men rätt som det var så flamma det opp och brände på vattnet precis som en eldsvåda. Sen gick det tent bort och var försvunnet en lång stund. Sen etter en stund så syntes det samme dant igen. Och så lyste det en stund och så försvann det. Vi gick in till Kivik och hämta vår båt och tog den på släp. Och när vi så hade gått ut igen så såg vi ingenting förrän vi kom ut till det ställe där det hade synts från början. Då rätt som det var så kom det igen och det kändes på båten precis som vi hade kört på en berghäll

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220: 2.

så jag rusa ner till maskinen och såg etter om det var nåt fel där nere, men där syntes ingenting. Men att det var nåt konstigt det förstod vi för släpbåten rusa fram i höjd med vår båt utan att nån hade rört den, men vad det var det vet jag inte.

Nere mitt för Gyllebo låg där förr en ålabod, som ~~xx~~ vi brukte kalla för Holmabon. Där var inga brädeväggar utan där var brödaväggar med ler klint på. Varje kväll klockan 9 så var där en hand som stack in i boden genom ett hål i väggen. Dom brukte kalla den där handen för Tackaren för det såg ut som om den räcktes för att tacka för nåt. Så var det en gång ~~dom~~ ^{dom} hade arbete där vid Holmabon och dom var en hel lyng. Och där var också en som inte hade vatt med där förut. När det så led mot 9-draget så var där en av dom som

2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220:3.

sa att nu var det snart tid att Tackaren skulle komma. Den nye han undra förstås vad Tackaren var för nåt och dom andra talte då om hur det stod till där i bon. Och då sa den nye att om det var så att Tackaren kom den kvällen så skulle han visst ta'n i handen och tacka'n. Och medesamma som han hade sagt det så stack handen in genom hålet. Den nye han gick fram och slog till och tog Tackaren i handen. Men genast han hade fått fatt så rök han ut genom väggen och sen bar det iväg över stock och sten ända till Ravlunda kyrkogård. Han streta mot men det gjorde ingen nytta utan han var tvungen till att följa med. När dom kom fram till Ravlunda kyrkogård så hörde han en röst som sa till honom att han skulle öppna grinden till kyrkogården så skulle han få en belöning nästa dag. Han gjorde som rösten sa och så fort han hade öppnet grinden så var han fri från handgreppet. Nästa dag så kom han till

3
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:4

4.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

att tänka på den där belöningen han skulle ha, så han gick till Ravlunda kyrkogård och där inne hitta han ett skelett och bredvid det låg ett silverbälte. Då förstod han att det vatt en gast han hade vatt ute för och att silverbältet var belöningen för att han släppt in gästen på kyrkogården.

En gång bodde här vid sidan om, nabo med mej, en som hette Anders Johansson. Han lät allting förfalla på gården . Dom kunde ofta se hur han omx nätterna gick omkring i stuan med en psalmbok i handen. Så läste han högt i den ett slag och sen börja han slå vilt omkring sej. Sen läste han ett slag igen och så kunde han hålla på till långt ut på natten. Jag frågte honom en gång varför han höll sånt liv om natten och då svarte han att Den Leje ansatte honom så han fick

ACC. N:R M. 9220:5

5
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

nästan aldrig nån ro. Till sist så flytta han ifrån gården där han bodde och skaffa sej ett nytt hus en bit härifrån. Men han ville inte ha nåt med sej av det som hade vatt i det gamla huset till det nya. Hans bror och jag var en gång etter det han flyttat inne i hans gamla stua för att se vad han hade lämnat kvar där och då hitta vi pengar också, som han inte hade tatt med sej. Vi tog pengarna och gick opp till honom med dom. När han fick se dom så blev han rent förskräckt och tog dom och kasta dom långt ifrån sej. Men han fick inte nån ro i det nya huset heller. Sen han hade flyttat in där så var där alltid nåt otyg som om kvällarna gick fram och tillbaka mellan hans gamla hus och det nya. En gång var där en kvinna som skulle gå förbi där på vägen mellan husen. Men hon märkte snart att där var nåt som följde med henne och liksom hindra henne så hon inte kunde

ACC. NR M. 9220:6.

komma dit hon skulle. Hon kom så in till mej och bad mej att jag skulle hjälpa henne. "Jag blir inte fri från det där bråtet," sa hon. Hon skulle till en som hette Olof, som bodde en bit därifrån och jag följde med henne. Allt gick bra och vi märkte ingenting. Och när vi kom fram till Olofs så gick jag ifrån henne vid grinden för jag tyckte att när hon hade kommit så långt så kunde hon ju själv hitta in. Så jag gick hem igen. Men etter en stund så kom hon igen och knacka på hos mej och ville att jag skulle hjälpa henne igen. Hon sa att hon kunde inte komma fram till dörren hos Olofs och knacka på för där var nåt som hindra henne och ville kasta ner henne i källaren. Jag fick följa med henne igen och när vi kom fram till Olofs så gick jag med henne ända in och öppna köksdörren och jag fick rent fösa in henne i köket. Men sen hon kom in så blev hon fri från bråtet.

6
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220 7.

Min far ville inte tro på sånt där. Han trodde inte att där fanns nåt bråte mellan husen. Men så en gång var han ute sent om kvällen och skulle gå förbi på vägen mellan husen. När han så kom hem så sa han till mej att hädanetter skulle han visst tro att där var nåt på vägen där, för när han hade gått där så hade han rätt som det var fått följe med nåt osynligt som hade gått lite före honom och stampat i alla vattenpölarna så det stänkt om det. Det hade börjat vid gubbens gamla hus och följt honom ända till det nya, men där hade det släppt mitt för huset så han hade blivit fri från följet.

Sen när gubben hade flyttat från sin gamla gård så stod den till ingen nytta en tid och så tänkte jag att jag skulle arrendera den. Och det gjorde jag. Jag hade häst på den tiden. ~~Men~~ Jag skulle ha gården till stall för

7
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hästen. Men hästen fick aldrig nån ro i den gården.

Om kvällarna var där nåt som kom fram till mina fönster och ropa på mej och det teg inte förrän jag svara. Jag sa ibland till min gumma att hon skulle svara när det ropa, och det gjorde hon. Men det gjorde ingen nytta. Det teg inte förrän jag själv svara. Vad det var det vet jag inte men så fort jag hade svarat så blev det tyst.

Så var det en kväll jag skulle köra till Åhus. Jag var nere i stallet i det gamla huset och rykta hästen och skulle göra iordning till resan. Hästen var orolig hela tiden och vred på huvet och titta bort i ena hörnan av stallet. Och rätt som det var så var där nån som skrek till i stallet. Och det var ett sånt hiskeligt skrik så jag har aldrig hört nåt sånt varken förr eller sen. Och i desamma så trilla hästen rätt ner i spiltan. Här var en som hette August

ACC. N:R M. 9220: 9.

Andersson som var ute den kvällen. Och han så sen till mej att han också hade hört skriket och han så att om han så hade fått tusen kronor så skulle han inte ha vågat gå in i stallet till mej. Så hiskeligt tyckte han att det hörts. Hästen dog inte utan den bara damp rätt ner av skräck.

När jag var ung så låg jag värvad i Ystad vid dragonerna. En gång var där en ryttmästare som red och slog ihjäl sej i stallgången. Och sen så spöga det ofta där. Rätt som man stod där om kvällen så for bommarna av portarna och dom öppnades av sej själv, och så kom där infarande en ryttare. Och han red så gnistorna yrde om skorna på hästen. Han red bara rätt igenom stallen och sen försvann han. Där var många som hade stallvakt som fick vara med om det och se honom.

9
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:10.

10
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Där nere i Ystad var det också vanligt i ridhusen att man kunde höra hur det skreks och hur hästarna slog om nätterna. Det hördes tydligt fast där inte var nån levande själ i ridhusen, varken hästar eller människor. Jag hörde det flere gånger och många som också hade hört det sa, att det nog var eko etter dagens övningar där inne. Men jag tror förr att det var nån slags varsel.

Jordagods.

Förr talte dom mycket om jordagods. Det var skatter som nån hade grävt ner för länge sen. Dom skatterna var i vanliga fall fördolda så ingen kunde se dom men vid vissa tider skulle dom opp och ~~xx~~ solas och den som då kunde passa på och förstod vad det var han kunde ta dom och bli rik.

ACC. NR M. 9220 //

En gång var där en gubbe på Sandhammaren som var ute och gick i nåt ärende och skulle gå genom en furuskog. Och när han gick där genom skogen så fick han se att där hängde fullt med tyglappar på granarna. Han tänkte inte mycket på det men han tog i alla fall och stoppa ett par stycken i böjselomman. Sen tänkte han inte mer på det och han sa ingenting om det när han kom hem. Flere dar etter så skulle hans gumma göra ren den kostumen som han hade haft på sej den gången och när hon då kände etter i lommorna så hitta hon ett par sedlar i dom. Hon undra hur det stod till och frågte gubben varför han hade sedlarna lösa i lomman. Men gubben han sa att han hade visst inga sedlar lösa i lomman. Men då tog hon fram pengarna och visa honom. Och då kom han ihåg tyglapparna som han hade stoppat på sej och då förstod han hur det hängde ihop. Men fast han gick genom den där

//
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220:12.

flere ganger sen så fikk han aldrig mer se nåra lappar
på ~~granarna~~ granarna.

Min mor var från Degeberga. Hon berättade att där en gång
var en man som skulle gå bort ett ärende. Det var sent på
kvällen och det var beg mörkt. När han gick där på vägen
så kom han rätt som det var i följe med en begravningsskara.
Han blev rädd och började springa mot hemmet. Men hur fort
han sprang så hade han begravningsskaran med seg. Och stanna
han så stanna dom också. Till sist så kom han hem och då
blev han fri för dom. Men när han skulle gå in om dörren
så sa han; "Nu måtte jag väl i alla fall va fri för er, era
djävlar." Och medesamma som han sa det så fikk han seg en
spark så han flög långt in i stuan. Och etter det blev han
sjuk i långa tider. Och dom trodde aldrig han skulle bli

12

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220:13.

bra mer. Men till sist så blev han bra igen.

Skaumannen.

Här opp i skogarna vid Skodala sa dom att skaumannen höll till. Han brukar komma in i stuorna och värma sej när det var kallt. Han brukar då ha grodor med sej i lomman, som han stekte på kakelugnen och sen åt han dom. Dom sa också att han brukar ligga över i stuan ibland och dom kunde tydligt höra hur han snarkte. Men han gjorde dom aldrig nåt illa. En gång var där en man som skulle hämta hö och när han tog höet så fick han fatt i benen på skaumannen. Gubben blev rädd men skaumannen bara skratta åt det.

13

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:14.

14

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skausnuvan.

Vid Herremölla bodde där en gubbe och hans kvinga. Dom var liksom lite gudfruktiga. Dom hade en ko, och en gång när den gick på bete så var den försvunnen om kvällen, så gubben skulle ut och leta etter den. Men hur han leta så hitta han inte kon. Så till sist blev han trött på det och gick hemåt. När han så kom hem så frågte gumman hur det hade gått och gubben sa som det var att han inte kunde hitta kon. Då sa gumman: "Ja, vill inte kon komma hem i kväll så får hon gå ude." Sen klädde gubben av sej och skulle lägga sej. Men innan han la sej så satte han sej på sängakanten och sa som han brukar om kvällarna: "Ja, då lägger jag mej i Jösse namn." Men medesamma som han hade

ACC. N:R M.9220:15,

sagt det så märkte han att han satt ute i skogen på en alestubbe. Och kläderna hade han hängt i en buske. Och så hörde han hur skausnuvan skratta och ropa; "Jag har narrat kristen man i kväll."

Min morfar i Degeberga gick en dag och laga ett stengärde. Då fick han se tre fina damer som kom och gick rätt över ett rågstycke. Morfar ropa till dom att där fick dom inte gå. Men det brydde dom sej inte om utan dom bara gick på. Men morfar gav sej inte utan han ropa flere gånger till dom. Men det gjorde ingen nytta. Så rätt som det var mens han stod och ropa så trilla hela stengärdet omkull för honom. Och dom tre damerna skratta allt vad dom orka. Då förstod morfar vad det var för damer så han sa; "Jaså ni är av den sorten. Då är det bäst att hålla käften." Och så

15.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:16.

med ens så var damerna försvunna och när morfar titta på stengärdet igen så stod det oppe igen som vanligt.

Varulven.

I Degeberga har jag hört talas om varulven. En gång var där en man och hans hustru som gick ute på fältet och hösta. Så sa mannen till hustrun att han var tvungen att gå bort i nåt ärende. "Är där nåt djur som kommer och vill åt dej så slå allt vad du kan men stick inte," sa han. Så gick han och etter en stund så kom där en varulv och ville åt henne. Hon slog allt vad hon orka för att freda sej och till sist så fick varulven ge sej iväg. Så etter en stund så kom mannen tillbaka och då var han blodig och slän på hela kroppen. För det var han som hade vatt varulven.

16.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:17.

Maran.

I Degeberga var där en gubbe som hade maran. Hon kom och red honom om nätterna. Till sist så fråga gubben en klok kärring hur han skulle göra för att bli av med maran. Den kloka sa då; "När maran kommer nästa gång så skall du skrika allt vad du kan och då skall din gumma skynda sej och ropa ditt namn, så blir du fri." Gubben hette Per Pålsson. Så nästa gång när maran kom på gubben så börja han skrika och då ropa hans gumma genast; "Per Pålsson!" Och då släppte maran medesamma. Men då skynda sej Per Pålsson och skrek till maran; "I morron tilia innan du gör nåt annat så skall du vara här." Och nästa morron när dom vakna så stod där en gammal kvinga vid kakelugnen. Det var hon som hade vatt maran. Sen etter det så slapp Per Pålsson maran.

17
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:18.

I Furuboda ligger där en ålabod som vi brukar kalla för Kongaboda. Så var det en vinter min far och min bror hade vatt i Yngsjö och skulle till Kongaboda. Det var snö och is och det var i kvällningen. När dom då kom i närheten av Kongaboda så fick dom se ett litet barn komma hoppande över isen. Barnet var alldeles naket. Det hade kurs rakt mot Kongaboda. Min far och min bror gick efter det och när dom kom opp på land så kunde dom se spåren av ett litet barn i snön. Det syntes tydligt att det hade gått rakt på Kongaboda. Dom kunde följa spåren ända fram till själva boden. Men framme vid boden tog spåren slut och när dom gick in i den så syntes där ingenting inne.

Förr så låg här ett fiskeläge dom kalla för Rigeleje. Det låg 3 kilometer här norr om Knäbäck. En gång så var fiskarna där ute och fiska på sjön. När dom då höll på med att sätta

18

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:19.

garnen så kom där opp en hand vid varenda båt och på var hand var där en vante. I den ~~xxxxx~~ siste båten var där en gammal man och hans son. När den gamle fick se handen med vanten på så slängde han en annan vante till hande. Handen tog då vanten och gubben hörde en röst som sa; "Vantaman ro i land!" Och gubben han rodde genast i land. Och dom som var i den båten var de enda som blev räddade för strax etter så blev det en sån storm så alla dom andra fiskarna drunkna där ute på sjön.

En gång var där nåra fiskare som höll på nere vid Konga-boden. Så en kväll när dom kokte sin fisk som dom skulle ha till kvällsmat så kom där ett sjörå opp till boden och stack in huvet genom dörren och sa; " Har ni sett ett så

19
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:20.

stort gap?" Och då tog en av fiskarna och slog det varma fiskspadet i gapet på sjöräet och sa; "Har du smakat hetare spad?" Då blev där ett faslet väsen och fiskarna sprang därifrån opp till Friselboagåren och där stanna dom över natten. Sen nästa morron så skulle dom gå ner till Kongaboden igen och se hur det hade gått. Och när dom kom ner där så såg dom att hela boden var riven ner.

Jättekast.

På Maglehems vånga låg där en sten som dom sa att en jättetös skulle ha kastat dit. Det var så att jättetösen bodde på Stenshuvud. Så en dag tog hon en sten och kasta den mot Maglehems kyrka. Men stenen träffa inte utan trilla ner i Maglehems vånga i stället. Jättetösens far stod och titta

20
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220:21.

21

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

på och han tyckte det var ett dåligt kast så han sa: "Så långt som du kasta kan jag hoppa." Och så tog han ett hopp och satte sej på stenen. Och etter det så blev där märke i stenen etter hans ända.

Kloka.

Här var en gubbe dom kalla för Jens Hulte som var duktig till att trolla. En gång så var han på ett ställe där dom hade fest. Så kom dom till att prata om jakt och då sa Jens att om han fick ett halvstop brännevin så skulle han ta sej på och skjuta en råbock innan solen gick opp. Där var nån som satte emot och sen rumla dom och spela kort hela natten. När det så led fram på morronen så var där en som sa till Jens att skulle han skjuta nån råbock innan solen gick opp så fick han skynda sej. Men Jens han sa att det var god tid.

ACC. NR M. 9220:22.

Och sen rätt som det var så kom där en råbock springande och ställde sej utanför fönstret. Och då var där nån som sa till Jens att han skulle skynda sej och skjuta råbocken. Men Jens han sa: " A, låt honom pusta lid först. Han har sprunget ända från Stenshuvud i natt så han kan gott behöva pusta." Sen etter en stund så öppna Jens fönstret och sköt bocken.

Min svärfar var en gång nere i Borrby och där tappte han en börs med 400 kronor i. Det var ju mycke pengar så han stanna där och sökte etter börsen men han kunde inte hitta den. Så till sist så for han hem och när han kom hem så gick han till Kloge Karl i Åhusa kärr. Kloge Karl var gift med Gravekarna, som också var klok. Kloge Karl sa när han fått reda på hur det var med börsen, att ~~en~~ svärfar skulle

22

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:23.

ta det lugnt för han skulle få igen börsen på nästa lördag. Svärfar tyckte inte det var nåt lyckat besök hos Kloge Karl så han gick och skulle söka opp en annan klok gubbe, som hette Lundkvist. Men Lundkvist var inte hemma så det fick vara. Men nästa lördag när svärfar kom ner på stationen så var där brev till honom från Borrby. Och i det stod det att han kunde resa ner till Borrby och hämta pengarna för dom hade hittat dom. Så det blev som Kloge Karl sagt.

En gång var där en gubbe som hade blivit av med ett hummetjur och han gick till Lundkvist för att han skulle ta reda på vem som hade tatt det. Lundkvist sa att han nog visste vem som tatt det men han ville inte tala om vem det var. Men han sa till gubben att han skulle gå dit där han hade blivit av med hummetjuret så skulle tjyven själv komma dit

23

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9220:24

24
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

med det. Tjyven skulle komma när solen gick upp och var det då så att gubben kunde hålla sej vaken tills dess så skulle han få se tjyven. Gubben gick till stället där han blivit av med hummetjuret och satte sej och vaka. Men när där var en kvart kvar till solen skulle gå upp så somna han. Men han vakna snart igen men då hade solen redan gått upp och hummetjuret låg på marken, men tjyven var försvunnen.

Lundkvist skulle vara duktig till att framställa folk som hade tatt nåt eller gjort nåt annat ofog. Men på gamla dar ville han inte gärna åta sej nåt sånt för han sa att om man skulle framställa nån så fick man först försvärja sej 9 dagar till den onde. Och Lundkvist tyckte han var så gammal så han kunde dö när som helst. Och han sa att om han dö under dom 9 dagarna som han hade försvärjt sej till den onde så var han evigt förtappad.

ACC. NR M. 9220:25.

Jag tjänte en tid ihop med en dräng i Degeberga. En gång så var han av med två hästar och det var stört omöjligt att hitta dom. Så till sist så skulle han gå till Gravekarna, som bodde i Åhusa kärr. Det var långt att gå så det var kväll när han kom fram. Han sa till Gravekarna vad det gällde, men hon sa att hon kunde inte göra nåt den kvällen utan han fick komma igen nästa morron så skulle han få besked. Men han tyckte det var för långt att gå tillbaka ända till Degeberga och sen gå dit igen nästa dag så han stanna där han var och la sej i en halmstack strax intill Gravekarnas. När han så låg där så fick han mitt i natten se et skjuts komma farande och elden stod om den. Vagnen stanna utanför Gravekarnas och Gravekarna kom ut och gick fram till vagnen och fråga nån som satt där inne hur det var med dom två hästarna. Så hörde drängen en röst som svara: " Dom ligger

25
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9220:26.

26

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i ett dike. Den ene lever men den andra är död." Sen for vagnen igen och Gravekarna gick in. Nästa morron när drängen kom till Gravekarna så fick han samma besked som han hade hört på natten. Och när han kom hem till Degeberga så sökte dom i diket och där fann dom också hästarna. Den ene levde men den andre var död.

En gång var där en svärson till Gravekarna som ofta brukade gå och hälsa på där i gården innan han blev gift med Gravekarnas tös. Pågen hette Hågen. Så var det en söndag när han var där och hälsa på. Han var ensam inne i stuan och satt och läste i Gravekarnas svartkonstbok, som han hade fått fatt i. Och rätt som det var så var rummet fullt av pysslingar som sprang runt om honom och nöp honom både här

ACC. NR M. 9220:27.

och där, och han visste inte hur han skulle få bort dom igen.
Men då kom Gravekarna inrusande och fick fatt i en skäppa
risgryn som hon slängde ut på gården och befälde pysslingarna
att plocka opp dom. Sen fick hon fatt i svartkonstboken och
fick läst bort dom.

22
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV